

Manresa 2022

A finals de juliol, l'alcalde de la nostra ciutat, Valenti Junyent, presentava a la capella de Sant Marc el projecte anomenat "Manresa 2022". D'aquí a nou anys es commemorarà el cinquè centenari de l'arribada a casa nostra de Sant Ignasi. No cal recordar, ara i aquí, el pas d'Ignasi de Loiola, així com la petjada que va deixar la seva estada, que li va servir especialment per escriure els exercicis espirituals. Per a la comunitat jesuítica, Manresa té un paper fonamental, si bé tradicionalment l'activitat del col·lectiu ha patit cert aïllament respecte la dinàmica ciutadana. Reconequem que la Cova i Manresa han viscut gairebé sempre d'esquena. De fet, l'orografia del sector urbà on s'ubica ho afavoreix clarament. També cal entendre que les persones que decideixen fer estada a la casa dels jesuïtes, en general, no tenen la intenció de conèixer Manresa des d'un punt de vista historicoartístic, sinó més aviat cerquen la pau i el coneixement interior en un espai habilitat especialment per a aquesta finalitat. Unes dependències que, per altra banda, es troben en un procés de remodelació i millora constant i important.

Sembla, per tant, que Manresa pot aprofitar aquesta efemèride per projectar-se internacionalment amb força. Possiblement, és l'únic element que tenim ?o, si més no, el més potent? per fer-ho. Doncs, endavant! Ja sabem que si no potenciem especialment el vessant patrimonial i comercial de Manresa, a banda de situar-nos dins de rutes turístiques indispensables i atractives (en aquest sentit és esperançadora la creació del "cami ignasià" que ens uneix amb la localitat d'Azpeitia, a Euskadi, d'on era nadiu el sant) no aconseguirem gran cosa. Passarà molta gent per aquí, però es quedaran només a la Cova, com sempre.

L'aposta per aquest model de turisme religiós és positiva ja que és seguit per gent fidel i, alhora, és fàcilment ampliable cap al viatger en general. Però l'oferta ha d'anar acompanyada per una millora important de la imatge global de la ciutat, que ha de tenir monuments ben endreçats i infraestructures adequades. I, en aquest sentit, tenim mancances notables que caldrà esmenar amb urgència. Potser la més important és la falta alarmant d'establiments hotelers amb cara i ulls, fet que propicia que els visitants no puguin pernoctar a la ciutat. Caldria, a més, dotar-nos d'alguns elements promocionals típics que ens identifiquin clarament. Potser seria l'hora que els nostre gremi d'hoteleria i restauració es decideixi d'una vegada a apostar amb força per unes menses pròpies i genuïnes. Plats que no es trobin només als llibres o en alguns àpats promocionals, sinó a les cartes i menús habituals. El sector comercial ja dóna, en general, la talla de gran ciutat, però caldrà també que encara es dinamitzi més. De fet, en un estudi recent, apareix com el més atractiu de la Catalunya Central. No obstant això, no es pot adormir gens ni mica ja que els nombrosos establiments tancats a causa de la crisi general als carrers més emblemàtics donen una mala imatge que no ens podem permetre.

El problema d'aquestes projectes de dinamització turística i econòmica és que sovint el document que explicita les línies mestres del projecte es troba ben elaborat, però el desenvolupament es deixa només en mans de l'administració. Els àmbits privats cridats a donar-hi suport sempre hi entren amb un punt d'escepticisme i poca empenta. Sobretot, ara que la conjuntura econòmica és desfavorable i hi ha pocs recursos. Només anirem sobrats d'imaginació, voluntat i treball transversal. Serà suficient? El temps ens ho dirà.